

- law: organizational matters of regulating corporate relations]. Lexrussica, no 7, p. 718-734.
9. Kashkin S. Yu. (ed.) (2001) Хартия Европейского союза обоснованных правах: комментарии [Charter of Fundamental Rights of the European Union: Commentaries]. Moscow: Yurisprudentsiya. 208 p. (in Russian).
 10. Kong L. (2010) Data Protection and Transborder Data Flow in the European and Global Context. The European Journal of International Law, no 2, p. 441-456. Mayer F. C. (2000) Europe and the Internet: The Old World and the new medium. The European Journal of International Law, no 1, p. 149-169.
 11. Müller-Graff P.-C. (2008) Lissabonskiy dogovor v sistemepervi chnogoprava Evropeyskogo Soyuza [Lisbon Treaty in the System of Primary Law of the European Union]. Pravo. Zhurnal.
 12. Wong R., Savirimuthu J. (2008) All or Nothing: This is the Question? The Application of Article 3(2) Data Protection Directive 95/46/EC to the Internet. Journal of Computer & Information Law, vol. 25, issue 2, p. 241-266.

Федоров Олексій Максимович
Руденко Дмитро Юрійович

студенти юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Степаненко К.В.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ФОРМУВАННЯ СКЛАДУ МІЖНАРОДНОГО СУДУ: УЧАСТЬ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН

Відповідно до Статуту Організації об'єднаних націй, Міжнародний суд є одним із шести головних її органів та головним судовим органом Об'єднаних Націй [1; 2]. До його відання відносяться всі питання міжнародного права, а його рішення є обов'язковими для всіх учасників конкретної справи [2]. Наділений такою широкою компетенцією та великою відповідальністю судовий орган повинен мати бездоганну репутацію, як і, відповідно, всі його члени. Саме тому судді Міжнародного суду обираються на посаду двома найвпливовішими органами ООН: Генеральною Асамблеєю та Радою Безпеки [2].

Генеральна Асамблея складається з усіх членів Організації, є головним органом Об'єднаних Націй та має найширші повноваження [1]. Вона, як головний представницький орган ООН обирає та призначає на посаду членів багатьох рад та органів Організації (Економічна та Соціальна Рада, Генеральний Секретар, певна кількість членів Ради з Опіки, непостійні члени Ради Безпеки, тощо). Отже, повноваження щодо обрання на посаду суддів Міжнародного Суду найбільш за все підходять Генеральній Асамблеї.

Чого не можна сказати про Раду Безпеки. Коло повноважень цього органу є більш вузьким, ніж у Генеральній Асамблеї. Відповідно до Статуту ООН, основною функцією Ради Безпеки є підтримання міжнародного миру та безпеки [1]. До обрання на посаду членів рад та органів Організації вона має набагато менше відношення, ніж Генеральна Асамблея. Участь Ради Безпеки в обранні на посаду суддів Міжнародного Суду є недоцільною, недоречною, безглуздою та незручною, до чого можна дійти, погодившись із наступними обставинами.

Відповідно до Статуту ООН, непостійні члени Ради Безпеки також обираються на посаду Генеральною Асамблеєю залежно від ступеню їх участі у підтриманні міжнародного миру та безпеки а також деяких інших ознак. Це означає, що Генеральна Асамблея повинна обирати на посаду суддів Міжнародного Суду одночасно з органом, дві третини членів якого вона також обирає. А участь у підтриманні міжнародного миру та безпеки та інші ознаки, на підставі яких обираються на посаду непостійні члени Ради Безпеки, не мають жодного відношення до права обрання на посаду суддів Міжнародного Суду, що свідчить про безглуздість та недоречність наявності таких повноважень у членів Ради Безпеки.

Членство в Раді Безпеки не позбавляє державу від членства у Генеральній Асамблеї, із чого виходить, що члени Організації, що входять до складу Ради Безпеки, приймають участь в обранні на посаду суддів Міжнародного Суду двічі: у складі Генеральної Асамблеї та у складі Ради Безпеки. Якщо наявність таких повноважень у непостійних членів Ради Безпеки є просто безглуздою, то наявність таких повноважень у постійних членів Ради Безпеки може свідчити про існування певної монополії на обрання на посаду суддів Міжнародного Суду, що, у свою чергу, ставить під удар його безперечну репутацію як вищого судового органу міжнародного рівня. Дарма й казати, що вартість голосу у складі Ради Безпеки набагато вища, за голос у складі Генеральної Асамблеї у зв'язку із меншою кількістю членів Ради Безпеки. Відомо, також, що за традицією до складу Міжнародного Суду завжди входять громадяни постійних держав-членів Ради Безпеки ООН, хоча така норма жодним до-

кументом не передбачена [3]. Це є одним із доказів існування вище зазначеної монополії, що свідчить про недоцільність таких повноважень у членів Ради Безпеки.

Відповідно до Статуту Міжнародного Суду, щоб бути обраним на посаду судді Міжнародного Суду, особа повинна отримати абсолютну більшість голосів як у Раді Безпеки, так і в Генеральній Асамблеї, що значною мірою ускладнює цю процедуру [2]. Тобто кандидат має набрати необхідну мінімальну кількість голосів в обох органах: Генеральна Асамблея – 97; Рада Безпеки – 8. Утім, якщо Генеральна асамблея та Рада Безпеки не досягнуть консенсусу в цій справі, одне або кілька місць у Міжнародному Суді будуть лишатись вакантними. Статутом Організації передбачена низка заходів, до кожного з яких необхідно вдаватися в разі невдачі попереднього (повторні засідання, скликані для обрання, створення погоджувальної комісії, тощо) [2]. Так, 9 листопада 2017 року на першому засіданні більшість голосів в обох органах отримали лише чотири кандидати із необхідних п'яти, через що обидва органи повинні були скликатися знову (через чотири дні), як і передбачено Статутом [4]. Схожа ситуація була і на двох колишніх виборах до Міжнародного Суду: 6 листопада 2014 року та 6 листопада 2011 року [5]. Це не єдині випадки в історії Організації Об'єднаних Націй, коли Генеральній Асамблеї та Раді Безпеки доводилося скликатися кілька засідань поспіль задля обрання суддів Міжнародного Суду. Така практика свідчить про цілковиту незручність проведення виборів суддів Міжнародного Суду за участю Ради Безпеки.

Отже, Генеральна Асамблея повинна обирати суддів Міжнародного Суду самостійно, а участь у цьому Раді Безпеки є зайвою.

Література

1. Статут Організації Об'єднаних націй: статті 92, 7, 9, 10, 61, 97, 86, 23, 24.
2. Статут Міжнародного Суду: статті 1, 36, 59, 4, 10, 11, 12.
3. Савчук К.О., Мельничук О.І. Міжнародний Суд ООН як засіб мирного розв'язання міжнародних спорів у сучасному міжнародному праві. 2013.
4. <https://www.ejiltalk.org/icj-elections-2017-un-general-assembly-and-security-council-elect-four-judges-to-the-icj-but-fail-to-agree-on-a-fifth-yet-again-trivia-question/>.
5. <https://www.ejiltalk.org/icj-elections-2014-un-general-assembly-and-security-council-elect-four-judges-to-the-icj-but-fail-to-agree-on-a-fifth-again/>.

Хоменко Вікторія Михайлівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

СУЧАСНИЙ СТАН ЕЛЕКТРОННОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Правосуддя в Україні стрімко розвивається та прямує вперед у напрямі побудови нового інформаційного суспільства. Сучасні судові реформи в Україні дають зрозуміти, що правосуддя нашої держави може конкурувати з країнами Європи.

Однією з ознак розвитку правосуддя є створення так званого електронного суду, який дає змогу подавати позови в електронному вигляді. Відповідно до наказу голови Державної судової адміністрації України № 269 «Про внесення змін до наказу ДСА України від 23.03.2017 року № 367» в судах України було розпочато тестування системи Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи – так званій «Електронний суд».

Зручність такої системи полягає в тому, що кожен громадянин для того щоб сповістити про порушення своїх прав, не виходячи з дому може подати позовну заяву, долучивши навіть додатки до неї та сплативши судовий збір онлайн. Після чого самостійно має змогу дізнатись про стан позовної заяви, розгляду справи та іншу інформацію щодо своєї справи на єдиному порталі Судової влади України.

Не мало важливим є й те, що в електронному суді можливим є надсилання свої побажань, зауважень та пропозицій щодо діяльності такої електронної системи та суду на офіційну адресу Державної судової адміністрації чи на гарячу лінію підтримки ДП «Інформаційні судові системи».

Дослідженням наслідків введення «Електронного суду» займалися такі вчені, як: Р.П. Кайдашев, І.В. Камінська, О.В. Бринцев, М.В. Бондаренко, І.О. Ізарова, А.Ю. Каламайко, В.В. Комаров, Н.В. Кушакова-Костицька, Н.Ю.Сакара та інші.

Так, на думку Кайдашева Р.П., необхідність упровадження електронного документообігу в судовій системі України насамперед зумовлена розвитком інформаційних технологій у всіх сферах